

Huisproject familie Coscodar

De familie Coscodar bestaat uit negen personen. Vader is pastor van de plaatselijke kerk. De woonsituatie van deze familie is heel erg slecht, vandaar dat wij enige tijd geleden gestart zijn met een huisproject voor dit gezin. De sponsor van deze familie heeft enorm veel bijgedragen om dit huisproject uit te kunnen voeren. Door verschillende oorzaken echter zijn de kosten hoger uitgevallen dan begroot was. Een van de redenen daarvoor is, dat door de familie een begroting vaak te krap gemaakt wordt, uit angst dat het project anders wordt afgewezen omdat het te duur is. Zoals u op de foto kunt zien, is de bouw reeds vorgevorderd. Er is voor de afwerking nog een bedrag van 4500 euro nodig, maar het beschikbare bedrag is al volledig besteed. Wij willen deze familie uiteraard niet in de kou laten staan en daarom proberen we hen zo spoedig mogelijk te voorzien van de benodigde middelen om het huis te voltooiën. Het zou geweldig zijn als u daarbij zou willen helpen! Mocht u daartoe bereid zijn, vermeld dan bij uw gift: Huisproject Coscodar (732213).

Huisproject familie Hendre

Erika en Barna zijn al veertien jaar getrouwd en samen hebben zij vier dochters: Lavinia, Florentina, Corina en Camelia. Een tijdlang woonden zij in een gemeentewoning in Oradea, maar het huis werd door de gemeente teruggevorderd en toen moesten zij eruit. Enige tijd woonden zij met de oudste twee kinderen bij Erika's broer Attila en zijn gezin, in een dorp ongeveer 25 kilometer van Oradea. De kleintjes Corina en Camelia bleven echter in Oradea, waar zij bij een echtpaar konden wonen, dichtbij school. Inmiddels is de man van dit echtpaar zonder werk gekomen en is het voor hen niet langer mogelijk om voor de meisjes te zorgen.

Zij wonen daarom weer bij hun ouders in het dorp. Moeder noch vader heeft vast werk. Barna krijgt een klein invaliditeitspensioen. Hij heeft een operatie ondergaan aan zijn ruggenwervel, maar dit heeft niet genoeg geholpen en hij kan mede daardoor geen vast werk krijgen. Erika werkt soms in het dorp. Als er bij de supermarkt vrachtwagens komen die uitgeladen moeten worden, helpt zij mee. Het enige vaste inkomen van Erika en Barna is de kinderbijslag voor de schoolgaande dochters: 20 euro per maand. De ouders huren nu tijdelijk een huisje voor

35 euro per maand. De meisjes moeten elke dag met de bus naar school in Oradea. Maar dit kost veel geld en het gezin heeft geen vast inkomen. De ouders kregen van Attila een stukje grond in het dorp. Hierop zouden zij graag een huis voor zichzelf willen bouwen, maar dit kost veel geld. De bouwvergunning hebben zij al en de greppel rond de plek waar de fundering moet komen, ligt er. Nu hopen zij op een wonder van God: geld om te beginnen met bouwen. Want binnenkort verloopt de termijn van de bouwvergunning. Ieder bedrag is welkom. Vermeld bij uw gift: Huisproject Hendre (731781)

Het verhaal van de familie Demiraj

Erlind is een Albanese jongen van tien jaar. Na de scheiding van zijn ouders ging alles fout in het gezin Demiraj. Vader ging weg en keek niet meer naar de kinderen om. Moeder ging op zoek naar werk, maar zoals overal in Albanië, is het ook in Shkoder heel moeilijk om iets te vinden. Vooral voor moeder Drita, die geen vak heeft geleerd. Ze heeft ervoor gevochten en uiteindelijk een parttime baan in een schoenenfabriek gevonden. Haar inkomen bedraagt niet meer dan honderd euro per maand. Hiervan moet zij haar drie kinderen voeden, de huur betalen, de stroom en het water. Daarbij komen dan ook nog de

kosten voor Erlinds oudste broer, die ziek is. De artsen vermoeden dat hij een tumor heeft. Daarnaast zijn er nog de schoolkosten: boeken en schoolspullen, en de verwarming in de winter.

Dit gezin heeft een islamitische achtergrond, maar sinds de moeder onze contactpersoon Mithi ontmoette, komt zij naar de kerk. Vanuit Albanië willen wij u vragen of er iemand is die dit arme gezin wil ondersteunen.

Broederlijke liefde uit Albanië!
Renato Jani

Valentina Kamburova
(9 jaar) uit Bulgarije
Valentina komt uit een zigeunerfamilie in een klein dorpje in Zuid-Bulgarije. Zij is bijna negen jaar oud. De moeder verliet het gezin toen haar vier kinderen klein waren en ging in de prostitutie. De vader ging naar Duitsland om een baan te zoeken en is niet meer teruggekomen. De kinderen werden overgelaten aan de zorg van hun grootmoeder. Zij wonen met zijn vijven in slechts één kamer. Er staan twee bedden in. Zij doen alles in deze kamer. Er is geen badkamer en als toilet gebruiken ze een gat in de grond buiten. Valentina is een lief meisje. Zij is gek op alles wat met de natuur te maken heeft en haar favoriete vak op school is biologie. Zij droomt ervan dat haar vader en moeder terugkomen en dat alles weer wordt zoals vroeger. Wie wil Valentina helpen?

Ivan Kamburov
(10 jaar) uit Bulgarije
Ivan is een broertje van Valentina en leeft dus in dezelfde omstandigheden als zij. Hij is een oplettende jongen van tien jaar. Hij leert heel gemakkelijk gedichten uit zijn hoofd. Ivan zou graag contact met de andere kinderen in het dorp willen, maar omdat zijn moeder een oneervol beroep heeft, mag hij niet met hen spelen. Hij voelt zich verstoten en eenzaam. Wie trekt zich het lot van Ivan aan?

< **Miorita**
(8 jaar)
en
Denisa >
(4 jaar)
Mailat uit
Roemenië

Miorita en Denisa zijn zusjes. Beiden zijn zij gezond. Miorita gaat niet naar school. Zij is een verlegen meisje dat graag dicht bij haar moeder blijft. Denisa vindt het leuk om met kinderen te spelen. Zij kan al heel aardig praten en herkent al emoties bij anderen. Beide meisjes uit dit gezin werden gesponsord

omdat dit gezin bijzonder weinig te verteren had. De sponsor van deze twee meisjes is echter onlangs overleden. Vader, moeder en hun vier dochtertjes wonen in een houten huisje. Dit christelijke gezin bidt elke dag dat zij brood op de plank krijgen. Dit is voor hen niet een soort ritueel, maar bittere noodzaak. Er is in deze streek gewoonweg geen werk. Soms lenen zij wat geld om die dag te kunnen eten. Wie wil (een van) deze zusjes helpen?

Sara Dumitru
(3 jaar) uit Roemenië
Sara komt uit een arm gezin met zes kinderen. Sara ziet er heel leuk uit en is een 'nakomertje'. Hierdoor is zij het lievelingetje van iedereen en krijgt ze nogal eens een cadeautje. De hele dag door speelt zij met haar pop. Dit gezin leeft echter rond de bestaansgrens. Er is geen werk en niets om op terug te vallen. Moeder heeft problemen met haar hart. Zij is daarvoor onder behandeling en heeft medicijnen nodig, waardoor er ook schulden zijn ontstaan. Hun huis heeft veel gebreken, maar deze ouders en hun kinderen tussen de 3 en 16 jaar zijn blij dat zij tenminste een dak boven hun hoofd hebben. Om een bestaan zonder honger te kunnen leiden, heeft dit gezin ondersteuning nodig. Wie wil bijspringen?

Costina Florea
(3 jaar) uit Roemenië
Costina is het jongste van drie meisjes in het gezin. Ze is een schattig klein meisje. Het gaat goed met haar en ze is gezond. Costina kan nog niet goed praten maar heeft haar eigen taal. Ze is wel heel nieuwsgierig en houdt alles in de gaten. Ongeveer twee jaar geleden heeft de vader een lening afgesloten voor het huis waar het gezin nu in woont. Er moet nog 4800 euro worden afgelost, en het huis is nog niet eens af. Hun levensomstandigheden zijn uiterst moeilijk. De ouders hebben beiden vaak last van bronchitis. Moeder vond werk, maar verdient daar weinig mee. Sinds zij werkt, krijgen ze geen steun meer, maar alleen een klein bedrag aan kinderbijslag. Wie trekt zich het lot van dit gezin aan?

Wanneer er voor een project voldoende giften zijn binnengekomen, dan zullen overige donaties aan een ander, vergelijkbaar doel worden toegekend.

Kinder Sponsor Contact verschijnt onregelmatig, doch ten minste 4x per jaar en is een uitgave van de Stichting Kinder Sponsor Plan (ANBI geregistreerd in Capelle aan den IJssel, KvK nr. 24399340).

Stichting Kinder Sponsor Plan maakt deel uit van EEO International en is nauw verbonden met Stg OostEuropa Zending/Chr Care East West te Rotterdam (kantooradres Krimpen aan de Lek).
Kantooradres: Tiendweg 9, 2931 LC Krimpen aan de Lek.
Tel. (NL) 0180-516380

Correspondentieadres Nederland: Postbus 2098, 2930 AB Krimpen aan de Lek
Correspondentieadres België: Postbus 170, 2610 Wilrijk
E-mail: info@kindersponsorplan.nl; www.kindersponsorplan.nl
Giften Nederland: ING 6990377 of RABO 33.38.11.372 t.n.v. Kinder Sponsor Plan.
Voor giften bij voorkeur de bijgevoegde acceptkaart of het machtigingsformulier gebruiken.
Giften België: KBC Bank rek.nr. 414-0353661-35 t.n.v. OostEuropa Zending VZW.

VERHOOGING SPONSORBIJDRAGE

Het Kinder Sponsor Plan is al ruim dertig jaar actief. Jarenlang ging er meer geld naar het veld dan er binnenkwam via de sponsorbijdragen. Dit vormde geen onoverkomelijk probleem, aangezien de verschillen uit de algemene middelen konden worden bijgelegd. Op deze wijze hebben wij een verhoging van de sponsorbijdrage lange tijd uit kunnen stellen.

Op dit moment kijken wij echter tegen een lelijke achterstand in de veldbetalingen aan. Er moet daarom snel een duurzame oplossing komen. Overleg, zowel intern als met ervaren veldwerkers, bracht uiteindelijk duidelijkheid. Het grootste tekort kan alleen gedicht worden door een verhoging van de sponsorbijdrage van 25 naar 30 euro per maand per kind. Na onze aanvankelijke aarzeling hebben wij toch besloten tot deze verhoging. Veel kosten zijn de afgelopen jaren gestegen, waaronder de brandstofkosten van onze veldwerkers. Het geld dat naar de gezinnen gaat, blijft dubbel en dwars nodig. De verhoging van vijf euro zal deels ten goede komen aan het sponsorkind, deels aan de veldwerkers en deels aan de uitvoeringskosten van Stichting Kinder Sponsor Plan.

Sommige sponsors zullen begrijpelijkerwijs wat bezorgd reageren. Wij benadrukken dat deze verhoging voor de huidige sponsors vrijwillig is. Uiteraard hopen wij dat vele sponsors bereid zullen zijn om hierin mee te gaan. Over de verhoging en wanneer deze in zal gaan, zullen de sponsors een brief ontvangen. Naar alle waarschijnlijkheid zal de verhoging per 1 januari 2013 doorgevoerd worden. Mocht u nog vragen hebben, neemt u dan gerust contact met ons op.

"In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen; en het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet gegrepen."
Johannes 1:4-6

De duisternis heeft het niet gegrepen... Het is soms bijna niet te bevatten hoe snel alle dingen gaan. Vandaag realiseerde ik me dat ik inmiddels al weer bijna twee jaar werkzaam ben voor het Kinder Sponsor Plan. In die twee jaar heb ik veel geleerd over de toestand waarin veel behoeftige gezinnen in Oost-Europa zich bevinden. Onwillekeurig verandert het de manier waarop je zelf in het leven staat. Als je dagelijks geconfronteerd wordt met zoveel armoede en ellende, ga je onze samenleving met andere ogen bekijken. Wij, in onze westerse maatschappij, moeten het vanwege de crisis misschien met wat minder doen. Echter, de gezinnen in Oost-Europa worden hierdoor keihard getroffen. Was hun bestaan voorheen al uiterst moeilijk, door de crisis is hun toestand nog verder verslechterd. Met de winter voor de deur spannen wij ons tot het uiterste in om de gezinnen van het hoognodige te voorzien. Voedsel en kleding, maar natuurlijk ook stookhout, zodat de gezinnen geen kou hoeven te lijden. Voedsel en warmte zijn van levensbelang! Gelukkig zijn er vele trouwe sponsors die ons hierbij helpen. Zij geven op deze wijze gehoor aan de oproep van Jezus om zich het lot van de armen aan te trekken en hen bij te staan in hun nood. Hierdoor brengen zij licht in hun moeilijke bestaan. De komende kerstdagen zullen we opnieuw met elkaar gedenken dat Jezus naar deze

wereld kwam om ons leven te verlichten. De Bijbel zegt dat het Licht scheen in de duisternis – de duisternis van ons bestaan. Hij kwam als het Licht in deze wereld. Zonder dit Licht zouden wij allemaal in de duisternis moeten leven, ver van God verwijderd. Door Zijn komst bracht Hij ons licht en leven. De relatie tussen God en de mens kon worden hersteld. Wat geweldig dat de duisternis dit Licht niet heeft kunnen grijpen! Wat de machten der duisternis ook hebben geprobeerd, ze zijn nooit en te nimmer in staat geweest om de doorbraak van dit Licht tegen te gaan. Dit goddelijk licht verdrijft zelfs de diepste duisternis. Wat een troost te mogen weten dat dit Licht ons leven wil verlichten, hoe donker het ook om ons heen mag lijken. Maar ook de levens van onze medebroeders en -zusters in Oost-Europa worden erdoor verlicht. Hoe moeilijk ook hun huidige omstandigheden, zij hebben vaak een rotsvast vertrouwen op God. Voor ons is dit soms nauwelijks te bevatten. Regelmatig worden wij verrast door hun getuigenissen. Zij geloven vast dat het Licht uiteindelijk zal zegevieren. De duisternis zal nooit het laatste woord hebben en nooit Gods Licht kunnen overweldigen. We zien uit naar een betere toekomst. Vandaag mogen we Zijn licht reeds in ons leven ervaren, maar straks als Jezus terugkomt, zal het volle Licht doorbreken. Dan zal er voor de duisternis zelfs in het geheel geen plaats meer zijn. De heerlijkheid Gods zal ons verlichten en de volken zullen bij dit Licht wandelen. Ik bid u een vreedevolle kersttijd toe en een gezegend Nieuwjaar, waarin dit goddelijk licht uw leven zal beschijnen.

BUIGEN VOOR HET KIND

Terwijl ik een vriend afzet bij het station blijven we beiden nog even in de auto zitten, gefascineerd door het schouwspel voor ons. Een Japanse man zet een Japanse dame af. Geen 'hug', geen driefoudige afscheidskus. Op gepaste afstand knikken zij naar elkaar, meerdere malen, met een lichte buiging van het hoofd en bovenlichaam. Zo betonen zij elkaar respect. Maar ook in Japan heeft de zonde de mensen tot slaven gemaakt en is het geld de wortel van alle kwaad. Gelukkig leren steeds meer Japaners Jezus als Heiland der wereld kennen. Net als de wijzen uit het Oosten buigen wij samen met hen voor het Kind in de kribbe, om vervolgens een leven lang te leren om steeds dieper voor Hem te buigen.

De Roma vormen een aanzienlijke groep onder de sponsorgezinnen die wij via de stichting Kinder Sponsor Plan ondersteunen. Recent werd door middel van DNA-onderzoek het al lang bestaande vermoeden bevestigd, dat deze bevolkingsgroep oorspronkelijk uit Noord-India komt. Net als Abram verlieten zij hun 'land en maagschap' (Gen.12:1) en trokken naar het westen. De leden van de laagste kaste in India, de Dalits, zijn werkelijk straatarm. In vergelijking met hen hebben de Roma in Europa het toch vaak iets beter.

Onze Pakistaanse evangelist Elisha Samuel voelt zich kind aan huis bij de Roma. 'Ik zie er net zo uit als jullie!', zegt hij vaak tegen hen. Ondanks dat Elisha slecht tegen kou, is hij nu een aantal weken in Hongarije en Roemenië om Gods woord aan hen te verkondigen. Jaco van der Sterre, onze onvermoebare evangelisatiemedewerker, is de weken voor kerst in Pakistan – vrij recent nog één koloniaal gebied met het huidige India – waar je je echt helemaal tussen de 'Roma' waant.

Via ons Kinder Sponsor Plan, een kleine parel onder vele grote sponsorgroepen, willen wij de armen vooral individueel helpen. Naar het voorbeeld van onze eigen verzorgingsmaatschappij voorziet het in een soort kinderbijslag voor de allerarmsten. Dit jaar staat kerst bij ons in het teken van vernieuwing en uitbreiding van ons werk voor de Roma en alle andere hulpbehoevenden. Het Kinder Sponsor Plan is vooral een vrijwilligersorganisatie. Wij hopen op meer sponsors en meer vrijwilligers, opdat wij in de toekomst nog meer voor de armen mogen betekenen.

Immanuel: God zij met ons. Met u, met hen en met ons. Ik wens u allen een gezegend 2013.

Caroliën Rijdsijk

Matthias van der Weide

REIZEN

WIE VOLHARDEN ZAL TOT HET EINDE, DIE ZAL BEHOUDEN WORDEN

En dit Evangelie van het Koninkrijk zal over de hele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen. Mattheüs 24:13-14

Donderdag 4 oktober spraken we opnieuw op de markt met een dove vrouw, die eieren verkocht. Na het bezoek aan de markt reden we terug naar Berehove om een dienst met dove mensen te houden.

Vrijdag 5 oktober haalden we onze hurbus op, waarvan het contactslot was stukgegaan. Om 5 uur was er weer een dovenbijeenkomst, waar Misha zijn getuigenis gaf.

Zondag 7 oktober was er een gewone kerkdienst in Berehove. Er kwamen een paar doven naar de dienst. Tijdens de dienst werd het Avondmaal gevierd. Mijn vrouw Ineke en ik bezochten 's middags enkele gezinnen in Svalyava. Na deze bezoeken gingen wij weer terug naar De Ark.

Maandag 8 oktober gingen we op bezoek bij een doof echtpaar met een kind in Chop. Vorig jaar hebben we een paar potten verf en wat spullen voor deze mensen gekocht om het huis op te knappen. Het huis zag er nu nog niet helemaal goed uit. Er was nog geen douche of stromend water, wel hadden ze een waterpomp buiten. Hun fornuis was oud en de vloerkleden waren versleten.

Hierna gingen we verder naar Uzhhorod. We gingen eerst bij de dove en blind geworden vrouw, bij wie we eerder waren, op bezoek. De zaterdag ervoor was ze geopereerd. Ze was heel erg blij ons nu met één oog te kunnen zien. Het was een wonder en we waren blij dat onze gebeden waren verhoord. Tijdens een dovenbijeenkomst in een kerk die wij bezochten, deelden wij na de dienst brillen uit. Hierna gingen we weer terug naar De Ark.

Dinsdag 9 oktober bezochten we opnieuw enkele voor ons reeds bekende gezinnen in Mukacheve. 's Middags gingen we op bezoek bij Ruslan, onze contactpersoon in een zigeunerkamp. We spraken met hem over de toekomst van de dove mensen daar. Over dove kinderen die beter af zijn als zij naar een speciale dovenschool gaan, en over ouders die denken dat dit hun heel veel geld zal kosten. De kinderen worden op zo'n school echter heel goed verzorgd en dit wordt volledig gesubsidieerd.

Na dit bezoek gingen we naar het zigeunerkamp, waar we enkele doven ontmoetten. Dove zigeuners leren niet de Oekraïense gebarentaal, maar iedere familie ontwikkelt zijn eigen gebarentaal. Hierdoor was het lastig om met hen te communiceren. In het zigeunerkamp

zijn ze heel erg arm en er staan veel kapotte huizen. Woensdag 10 oktober preekten we in een kleine kerk in Irshava. Er waren weinig doven, want veel mensen moesten werken. Na de dienst brachten we een bezoek aan een adoptiegezin. Het echtpaar had drie adoptiekinderen, waarvan de ouders overleden waren. Het was erg leuk dat de kinderen thuis waren. Na het bezoek gingen we terug naar De Ark.

Donderdag 11 oktober reden we naar het doveninternaat in Khust. Er zitten negentig dove kinderen op het doveninternaat. We kregen een rondleiding door de school. Bij een aantal klassen mochten we even binnen kijken. De dovenschool zag er erg verzorgd uit. Docenten worden goed betaald door de overheid en zij geven de dove kinderen extra aandacht. We liepen nog even over de markt, waarna we naar een arm gezin gingen om hen voor een tweede keer te bezoeken. We brachten vijf tasje levensmiddelen voor hen mee.

Hierna reden we verder naar een ander arm doof gezin. Zij hadden zes kinderen. We hadden hen al diverse keren bezocht tijdens onze reizen. Elke keer was het huis een beetje verder opgeknapt. Een aantal kinderen verbleef niet thuis, maar werd in een opvangtehuis verzorgd.

Vrijdag 12 oktober was onze laatste dag in Oekraïne. We kochten wat levensmiddelen en cadeaus om mee te nemen naar Nederland. Hierna hadden we nog een laatste afspraak met Peter Gabor. We spraken met hem onder andere over het dovenproject. 's Middags namen we afscheid van Misha en Edik. Zij gingen terug naar hun woonplaats Khust. Ineke en ik gingen nog op bezoek bij José, een ex-collega van Ineke.

Zaterdag 13 oktober vertrokken we met de taxi naar Boedapest. Bij de grens verliep alles vlot en we kwamen vroeg aan op het vliegveld. Uiteindelijk landden we veilig in Eindhoven, namen afscheid van de tolk en de reisleidster en gingen snel huiswaarts.

Wij zijn blij en dankbaar voor het zendingswerk dat wij van de Heer mogen doen. Dankbaar ook voor de samenwerking met onze christelijke vrienden in Oekraïne. Wilt u de mensen in Oekraïne blijven gedenken in uw gebeden en in uw liefdegaven?

Hartelijk dank voor uw gebed en steun!
Ary en Ineke de Bloois

STOOKHOUT

Voor vele gezinnen in Roemenië is overleven een dagelijkse strijd. De meeste hebben niet genoeg geld om eten voor hun kinderen te kopen, laat staan dat zij allerlei vaste kosten kunnen betalen zoals het verbruik van elektriciteit en water. Het is voor hen een maandelijks worsteling om de rekeningen te betalen. Als zij deze niet voldoen, worden hun elektriciteit en water afgesloten. Het is heel erg duur om de elektriciteit dan weer te laten aansluiten en dit wordt alleen gedaan als de openstaande rekeningen zijn betaald. De situatie wordt nog erger wanneer zij ook de maandelijks huur niet meer kunnen opbrengen. Als deze situatie te lang voortduurt, worden zij door de overheid op straat gezet. Er wordt dan ook strafrente gevord

derd, waardoor het bedrag van hun openstaande rekeningen iedere maand hoger wordt. En zo komen sommigen er helemaal niet meer uit.

Velen zien erg tegen de winter op, want zij hebben geen potje kunnen maken voor het kopen van brandhout om de komende winter warm te kunnen doorkomen. Veel kinderen worden ziek, mede door het feit dat zij geen weerstand kunnen opbouwen; maar ook doordat het huisje waarin zij met hun ouders wonen niet voldoende – of helemaal niet – verwarmd kan worden. Een van onze gezinnen kon de rekeningen niet betalen en werd pardoes op straat gezet. Nu wonen zij in een zelfgebouwd hutje, ergens middenin een veld. Elektriciteit is er

niet. Deze mensen zien erg op tegen de komende winter. En dit is slechts één van de vele gezinnen.

De meeste kloppen aan bij Casa Lumina, ons sociaal centrum in Oradea, waar wij hun kinderen onderwijzen op een kleinschalige kleuterschool en scholieren helpen met het maken van hun huiswerk. Ook mogen enkele moeders komen om te leren hoe zij hun kind het beste kunnen opvoeden en natuurlijk leren zij over God en de Here Jezus Christus. Er is dringend geld nodig voor het stookfonds om de gezinnen van stookhout te kunnen voorzien de komende winter. Wilt u meehelpen de gezinnen warm de winter door te helpen?

ZOMERKAMP BULGARIJE 2012

In onze juni-editie schreven wij over ons verlangen om arme kinderen een christelijk zomerkamp van een week aan te bieden. Wij ontvingen diverse giften voor dit project. Op 5 augustus jl. was het voor negen zigeunerjongeren tussen de 15 en 18 jaar zover: zij vertrokken met een minibusje naar een locatie op zo'n 250 kilometer van de plek waar zij woonden. Voor sommigen was het de eerste keer in hun leven dat zij hun getto en hun dorp in Zuid-Bulgarije voor een hele week achterlieten.

Vijf jongens en vier meisjes moesten zelf een aantal dingen meenemen voor het kamp, zoals stevige schoenen, zaklampen en andere benodigdheden om te kamperen en te wandelen. Sommige kinderen hadden niet eens gewone schoenen. Op het laatste moment moesten we voor hen in het dorp nog op zoek gaan naar tweedehands schoenen. Geen van de kinderen had een rugzak, slaapzak, zaklamp of regenkleiding. Maar de kampleider nam de jongeren zonder spullen toch mee.

De week vloog voorbij. Het was voor hen allemaal een enorme belevingsreis: samen met andere jongeren in een tent slapen; iedere morgen om zeven uur, half acht opstaan, en douchen met warm water – een ongekende luxe; iedere dag veel activiteiten: bergwandelingen, teamspelen, volleybal, knutselen, liedjes zingen, iedere avond een wedstrijdspel en natuurlijk iedere dag een Bijbelles; driemaal per dag een goede, stevige en

gezonde maaltijd en hapjes tussendoor – de meesten krijgen thuis maar éénmaal per dag soep en brood; de corvee na de maaltijden, die ze met veel plezier deden. Ze vonden alle spelletjes en activiteiten zo leuk, dat ze al vroeg wakker waren en naar het mededelingenbord renden om het schema van de dag te bekijken. Ze deden overal met veel enthousiasme aan mee. Samenwerken was voor hen een nieuwe ervaring. Nog nooit eerder hadden ze spelletjes gespeeld waarbij ze elkaar moesten helpen. Spelend leerden ze om elkaar te vertrouwen, om elkaar te helpen en om voor elkaar te zorgen.

Kristina: "De belangrijkste les die ik van dit kamp heb geleerd, is dat God rechtvaardig is en goed is voor alle mensen, en dat Hij niet van de één meer houdt dan van de ander." De kampleiding ging vriendelijk en belangstellend met hen om. Eén van de jongeren vertrouwde mij toe: "Ik was zo verbaasd dat de leiding echt met mij praatte en mij vragen stelde over mezelf... Niemand in mijn dorp geeft om mij en nooit vraagt iemand me of ik gebed of hulp of zo nodig heb." De jongeren moesten eraan wennen dat we elkaar behandelden als mensen. Gewoonlijk schreeuwen de mensen uit het dorp tegen elkaar. Niemand geeft om de jongeren, zeker niet om degenen met maar één ouder of degenen die zelfs helemaal geen ouders hebben. "Het was voor mij gewoon raar om op een toilet te zitten", vertelde één van de meisjes. "Wij hebben thuis alleen een gat buiten in de grond."

Toen het kamp afgelopen was en de jongeren thuis uit het busje stapten, begonnen ze allemaal door elkaar te roepen: "Het was fantastisch!" – "We moesten allemaal huiltien toen we weggingen..." – "We willen volgend jaar weer!" – "Het was geweldig!" – "Waarom was het maar één week...?"

De avond dat de jongens en meisjes terugkwamen van het kamp hebben ze één uur in de kerk doorgebracht om hun enthousiasme en ervaringen te delen. Ze lieten hun ouders de knutselwerkjes zien die ze tijdens het kamp hadden gemaakt, waaronder kettingen en andere leuke dingen. Een jongen van 15 haalde een klein folderdje uit zijn tas en begon ermee voor mijn gezicht te zwaaien: "Kijk eens wat ze mij hebben gegeven! Ik kan nu lezen!" Deze jongen kon toen ze vertrokken niet lezen of schrijven. Aan het einde van het kamp kon hij lezen – weliswaar met moeite, maar het begin was er. Dit onbeduidende christelijke folderdje was zijn allereerste eigen 'boek'. "Ik ga nu iedere dag lezen!"

De veranderingen in het leven van deze jongeren was onmiddellijk zichtbaar. Een van de meisjes had voor de eerste keer in haar leven hardop in de kerk gebeden. Een van de jongens zong plotseling een nieuw lied in de kerk, tijdens het zanggedeelte van de dienst. Hij had nog nooit hardop gezongen. Een andere jongen, Bojidar, die geen ouders heeft en wordt opgevoed door zijn tante, wilde nu heel graag in de stad naar school gaan. In zijn dorp is er geen school meer na groep 8 en normaliter gaan kinderen daarna niet meer naar school omdat ze het geld niet hebben om naar de dichtstbijzijnde stad te reizen. Bojidar gelooft dat God zal voorzien in het busgeld ten bedrage van 30 euro per maand.

Ook de ouders deelden met ons hun ervaringen met hun kinderen. Sommige moeders waren heel verrast door het feit dat hun tieners al vroeg uit bed kwamen en nu in huis meehielpen met schoonmaken en afwassen. Wat kan God veel dingen doen in slechts één week! Wij danken u allen, dat u deze jongeren een geweldige tijd hebt laten ervaren tijdens het kamp. Wij bidden dat zij er met veel plezier op terug zullen blijven kijken en dat deze ervaring een permanente verandering in hun leven teweeg zal brengen. Wij bidden ook dat we vele andere kinderen een christelijk kamp aan zullen kunnen bieden. Wij hebben gezien dat God wonderen doet en dat Hij levens verandert!

(G)een gek idee: Een straatkind in het KSP!

De telefoon gaat bij het straatkinderenproject Het Arendsnest. Het is de voorganger van de Reformati-sche kerk. Hij vertelt dat hij een gezin ontmoet heeft dat in grote problemen zit en legt hun situatie uit. Zijn vraag is of wij willen kijken of we kunnen helpen.

Korte tijd later brengt de voorganger ons bij het gezin. We ontmoeten Gergeu. Zijn kleding is kapot en vies. Het is goed te ruiken dat hij zich al lange tijd niet heeft gewassen. De jongen slaapt bij zijn vader, die werkloos is. Het donkere huisje heeft maar één kamer. Er is geen keuken, geen badkamer, geen wc, geen verwarming en te weinig eten. Nog maar kort geleden overleed zijn moeder. Dit hier is Gergeu's plek als hij niet op straat is. Hij komt liefde, aandacht, kleding, voedsel en verzorging te kort.

Gergeu kan niet zonder hulp verder. U kunt hem sponsoren. Met uw sponsorgeld kunnen wij dit kind in Het Arendsnest dagelijks opvangen. Dan kan Gergeu lekker in bad, schone en hele kleding aan en smullen van een warme maaltijd. Ook kan een lerare hem helpen met zijn leerachterstand. In Het Arends-nest wordt er alles aan gedaan om Gergeu te helpen om zich geestelijk en lichamelijk te ontwikkelen. Maar bovenal wordt hij hier omgeven door de liefde van God.

Flora Brokaar-Cornet
Contactpersoon straatkinderenproject "Het Arendsnest"

Getuigenis Virgil Hanuseac - contactpersoon in Roemenië

Mijn naam is Virgil Hanuseac. Ik woon in Roemenië, in de plaats Suceava. Samen met mijn vrouw Elena zet ik mij sinds 1994 in voor de armen in onze streek. Ook onze andere gezinsleden zijn betrokken bij verschillende activiteiten binnen het hulpwerk. Onze zoon Emil – die nu bij de Heer is – was in het bijzonder bij het KSP betrokken. Wij beantwoordden de oproep om mensen in nood te helpen. Via het KSP zijn meer dan negentig gezinnen in onze omgeving geze-gend door de hulp van gulhartige mensen met een liefdevol hart. God kijkt om naar de armen, maar Hij zegent hen die naar de armen omzien. Meer dan eens gebeurde het, dat de gezinnen mij in tranen in hun woningen verwelkomden. Zij hadden helemaal geen

geld meer en waren radeloos omdat zij niet in staat waren om hun kinderen een boterham te geven. Mijn bezoeken brengen hun altijd veel vreugde en hoop. Het gezinsleven van deze mensen is vol van allerlei problemen. Maar daarbovenuit ervaren zij Gods wonderbare zorg voor hen en zij zijn hun sponsors hiervoor zeer dankbaar. Het is heel bemoedigend om te weten dat er iemand, ergens, is die aan jou denkt. Wij en de gezin-nen bidden voor deze geweldige bediening. Wij geloven dat de Heer al jullie werk zal belonen. Mooge God jullie overvloedig zegenen!

Wij groeten jullie, denkend aan 2 Kor. 9:10-15

Virgil Hanuseac

GEDANE ZAKEN

Dagelijks gaan er vele zaken door de handen van onze medewerkers. De hoeveelheid noden is enorm. Wij voelen ons echter gezegend door de vele sponsors die onze kinderen en onze projecten trouw steunen. Te midden van de hulproepen in deze editie willen wij u niet ont-houden, welke reacties wij ontvingen op onze eerdere verzoeken in het septembernummer.

Weduwe Nadka met negen kinderen
Vrijwel direct na het verschijnen van het septembernummer van ons blad, meldden zich enkele sponsors voor de kinderen van Nadka. Inmiddels worden vier van haar negen kinderen gesponsord. Er zijn voor Nadka daarnaast verschillende extra giften binnen-gekomen. Ook is er een sponsor die de huur voor een kamer voor haar betaalt, zodat zij en haar kinderen in ieder geval niet meer op straat hoeven te leven. Waarschijnlijk zal

er binnenkort ook een huisproject voor haar gestart worden.

Huizenood familie Molnar
De opbrengst voor dit project bedraagt tot nu toe 550 euro.

Nieuwe sponsors
Helaas hebben zich tot op heden nog geen nieuwe sponsors gemeld voor de kinderen die wij in onze septembereditie hebben aangeboden.

Schoolpakkettenactie
Voor de schoolpakkettenactie voor Albanië ontvingen wij 170 euro.

Gezondheid familie Ababii Een bedrag van 200 euro is binnengekomen voor de familie Ababii.

Christelijk Vakantieplein

Vrijdag 11 en zaterdag 12 januari 2013 zal in de Jaarbeurs in Utrecht het Christelijk Vakantieplein worden gehouden. Dit is een christelijke beurs voor vakantie en recreatie, die gelijktijdig met de reguliere vakantiebeurs gehouden zal worden. Onze organisatie is op deze beurs vertegenwoordigd. Voor meer informatie en kaartverkoop kunt u de website bezoeken: www.christelijkvakantiebeurs.nl

Maandag 1 oktober bezochten we met Edik en Misha een kerkdienst in Uzhhorod. Een aantal doven kwam samen in een klein zaaltje van de kerk. Ik mocht voorgaan in de dienst en sprak over Mattheüs 24:13-14, 2 Thessalonicenzen 2:1-2 en Openbaring 3:20. Ook mocht ik iets vertellen over de doven in Nederland. We overnachtten in deze kerk.

Dinsdag 2 oktober gingen wij eerst wat winkelen, omdat Misha's vrouw naar het ziekenhuis moest. Toen Misha terug was, gingen we op bezoek bij een dove vrouw van 68 die binnen een maand blind geworden was. Op 3 oktober moest ze naar het ziekenhuis om haar oog te laten opereren. Hiervoor hebben we met elkaar gebeden. Na dit bezoek reden we verder naar Mukacheve. Daar kwamen doven samen in een zaaltje. Het was de jaarlijkse dovendag, een feestelijke dag met een gezamenlijke maaltijd.

Woensdag 3 oktober gingen wij naar de markt en nog naar verschillende andere plaatsen om te spreken met dove mensen. Daarna reden we naar Irshava. Ook hier kwamen we samen met dove mensen en spraken we over het evangelie.

's Morgens vroeg op vrijdag 28 september vertrokken wij, Ary en Ineke, naar Oekraïne, samen met Conny Geerse, de reisleidster, en het echtpaar Groeneveld. In de avond daar aangekomen, bespraken wij ons programma voor de komende week met Peter Gabor, de directeur van onze zusterorga-nisatie ter plaatse.

Zaterdag 29 september bezochten wij, samen met Edik en Misha, de contactpersonen voor het doven-project, twee dove kinderen. Het oudste meisje zat op een doveninternaat, het andere meisje ging er na dit weekeinde naartoe. In de weekeinden waren de kinderen thuis bij hun ouders. Deze dag legden wij ook nog enkele andere bezoeken af.

Zondag 30 september was er een speciale samen-komst: een dankdienst voor de goede oogst. Veel mensen brachten fruit en groenten mee om zo God te danken. Na de dienst mochten we ervan eten. Hierna bezochten we de flat waar Edik woont met zijn moeder en dochter. Moeder had last van haar benen en kon daardoor moeilijk lopen.